

Wat er tot nu toe gebeurde in Pages & Co

In *Matilda en de boekdwalers* ontdekte Matilda Pages dat ze niet alleen personages uit haar lievelingsboeken kon halen, maar zelf ook in die boeken kon rondlopen. En dat dat 'boekdwalen' heet. Algauw bleek dat de vermissing van haar moeder jaren geleden ook iets met boekdwalen te maken had. Samen met haar beste vriend, Oskar, ging ze op onderzoek uit. Zo kwam ze erachter dat haar vader een verzonnen personage is, wat betekent dat Matilda zelf half-fictief is.

In *Matilda en de verloren sprookjes* kregen Matilda en Oskar te maken met Melville Underwood, die zich binnen de Britse Onderbibliotheek omhoog wist te werken tot Hoofdbibliothecaris. Nu wil hij de macht over het boekdwalen, en meer. Zijn tweelingzus, Decima, experimenteerde namelijk met boekenmagie om de onsterfelijke kwaliteiten van verhalen voor zichzelf te stelen. Ze gelooft dat Matilda door haar afkomst weleens de sleutel tot hun succes zou kunnen zijn.

Tijdens het boekdwalen kreeg of vond Matilda diverse voorwerpen en ze gelooft dat deze dingen samen een

soort schatkaart vormen naar de Archivarissen – dat zijn de verhalenbewaarders en beschermers van het boekdwalen. Het probleem is echter dat er al vele, vele jaren niets meer van hen is vernomen, en dat de meeste mensen, zelfs haar eigen grootouders, het bestaan van de Archivarissen afdoen als een fabeltje...

WAAR TE BEGINNEN?

‘Ik ben op zoek naar een boek.’
Matilda Pages en haar opa keken op en zagen een man vlak voor de toonbank staan, waar zij bezig waren aanbevelingskaartjes voor boeken te schrijven. Het was rustig in de boekwinkel en het vroege ochtendlicht sijpelde door de hoge ramen naar binnen en gaf de ruimte een slaperige, vredige uitstraling.

‘Dan bent u hier bij Pages & Co aan het juiste adres,’ zei opa, die blij was om een klant te zien. ‘Om welk boek gaat het?’

‘Ik kan me de titel niet meer zo goed herinneren, vrees ik,’ zei de man. ‘En de naam van de schrijver ben ik ook kwijt. Ik weet wel dat het een blauwe voorkant heeft. Tenminste... dat dacht ik.’

‘Kunt u zich misschien iets herinneren over het

verhaal?’ vroeg opa bemoedigend. Matilda grijnsde. Ze vond het altijd heerlijk om te zien hoe haar opa probeerde uit te vinden naar welk boek iemand op zoek was met behulp van het kleinste beetje informatie dat ze hem gaven.

‘Nee, niet echt...’ zei de man vaag. ‘Dat is ook raar! Ik kwam speciaal naar de boekwinkel om dit boek te kopen. Het was mijn lievelingsboek toen ik nog klein was. Of was het mijn moeders favoriet? Dat weet ik even niet meer. Maar nu ben ik hier en kan ik me er niets meer van herinneren. Misschien was het dan toch niet zo speciaal...’

‘Zo te horen betekende het boek ooit heel veel voor u,’ zei opa. ‘Ik kan vast wel een paar titels noemen als u zich ook maar iets kunt herinneren. Of wellicht kunnen we u helpen om een ander boek te vinden dat bij u past?’

‘Dat is heel aardig van u,’ zei de man beleefd. Maar hij keek al over zijn schouder naar de deur. ‘Maar eerlijk gezegd... en ik weet hoe ongepast het is om dit in een boekwinkel te zeggen, maar... het kan me eigenlijk niks meer schelen.’

Opa trok een wenkbrauw op.

‘Het spijt me, ik wil niet onbeleefd zijn,’ ging de man

verder. 'Maar hoe langer ik erover nadenk, hoe meer ik me afvraag wat ik hier ook alweer kwam doen.'

'U zocht een boek,' hielp opa hem herinneren. 'Met een blauwe voorkant.'

'Ik weet eigenlijk niet zo goed of die wel blauw was,' zei de man schouderophalend. 'Ach, nou ja. In elk geval bedankt voor uw hulp.' En toen vertrok hij weer.

'Wat merkwaardig,' zei opa.

'Mensen vergeten zo vaak wat ze ook alweer wilden doen of wat ze zochten,' merkte Matilda op.

'Jawel, maar als ze de moeite hebben genomen om naar de boekwinkel te gaan, zijn ze meestal een stuk volhardender. Soms raken ze zelfs geïrriteerd als we niet meteen begrijpen wat ze zoeken. Maar hij... hij leek zelfs tijdens het gesprek al te vergeten wat hij ook alweer wilde.'

'Hé... zo'n soort klant was er eerder ook al,' herinnerde Matilda zich ineens. 'Een paar dagen geleden stond daar een vrouw naar een boekenkast te

staren. Wel iets van tien minuten, zonder een boek te pakken. Toen ik vroeg of ik haar misschien kon helpen zei ze dat ze niet zo goed meer wist wat ze zocht en vertrok ze weer.'

'Hmm. Dat is wel heel vreemd,' zei opa, maar zijn aandacht ging alweer uit naar een lijst met cijfers op het schermje van de kassa. Bezorgd fronste hij zijn wenkbrauwen. 'Laten we maar hopen dat het geen trend is,' zei hij. 'We verkopen de afgelopen maanden steeds minder boeken. Misschien komt het doordat het nu, in het voorjaar, eindelijk weer wat warmer begint te worden en mensen liever naar buiten gaan. Alsof we nog niet genoeg aan ons hoofd hadden. Hoe red je het zonder boekdwalen?'

'Ik vind het afschuwelijk,' zei Matilda beslist. 'Ik vind het vreselijk dat het niet kan en dat ik niet met Anne kan praten of kan boekdwalen met Oskar. Het allerergst vind ik nog wel dat de Underwoods ons dit zomaar hebben afgepakt.'

Zodra Melville Underwood was aangesteld als Hoofdbibliothecaris van de Britse Onderbibliotheek had hij zijn zus, Decima, benoemd tot officieel adviseur. Ze kwamen hun dreigement om het boekdwalen te beperken meteen

na, en wel door Bronboeken in te binden. Ze hadden in een hele reeks formele mededelingen beloofd dat de maatregel slechts korte tijd zou duren. Zogenaamd om het boekdwalen veilig te houden zolang zij aan hun nieuwe functies wenden. Maar de familie Pages had weinig vertrouwen in mededelingen en beloftes van de tweeling.

‘Leg nog eens uit hoe dat inbinden ook alweer werkt,’ zei Matilda. ‘Waarom heeft iemand dat eigenlijk ooit uitgevonden?!’

‘Dat hebben de Boekbinders gedaan,’ legt opa uit. ‘De groep bibliothecarissen die jaren en jaren geleden voor het eerst invloed wilden hebben over wie er konden boekdwalen. Ze pasten boekenmagie toe voor het inbinden; dat zwarte, kleverige spul dat je hebt gezien toen de Underwoods de sprookjes kapotmaakten. Het is echt barbaars als je bedenkt waar ze die boekenmagie voor gebruiken; dat staat haaks op waar het vandaan komt.’

‘Maar hoe werkt het dan? Heb jij het ooit gedaan?’

‘Boeken moeten uitsluitend worden ingebonden bij ernstige situaties,’ zei opa. ‘Maar er zijn ook mensen die vinden dat het helemaal nooit

gedaan mag worden. Toen ik het voor het zeggen had in de Britse Onderbibliotheek, hebben we maar één keer een boek ingebonden en ik weet nog steeds niet zeker of dat de juiste beslissing was of niet. Het proces zelf is op zich vrij eenvoudig. Je hoeft alleen maar met boekenmagie een X over het eerste woord van een Bronboek te zetten en dan is het net alsof je de deur op slot doet.'

'En dat hebben de Underwoods dus met alle Bronboeken gedaan?'

'Met alle Bronboeken in de Britse Onderbibliotheek blijkbaar, ja. Hen kennende hebben ze het hun ondergeschikten laten opknappen. Dat zijn vast dezelfde bibliothecarissen die niet konden wachten om het Boekbinder-schap nieuw leven in te blazen. Maar maak je geen zorgen, Matilda, we zullen binnenkort wel iets bedenken.'

'Ik snap niet zo goed dat je hier zo kalm onder bent,' zei Matilda. Ze was woest dat haar vrijheid om te boekdwalen haar zomaar was afgenomen en dat gevoel prikkelde vlak onder haar huid.

'Dat ben ik helemaal niet,' antwoordde opa. 'Ik ben net zo razend als jij, maar deze strijd is te groot om er zomaar in te duiken. Dat zorgt alleen voor extra problemen. We

moeten ervoor zorgen dat de Bronboeken te allen tijde beschermd zijn, net als de mensen die in de Onderbibliotheek werken. We moeten eerst een goed plan opstellen.'

'Dat heb ik toch gedaan?' zei Matilda opstandig.

'Ik weet dat je dat denkt... Ik bedoel, ik begrijp dat je gelooft...' Opa begon te stamelen, zoveel moeite kostte het hem om te zeggen wat hij bedoelde zonder ook echt te zeggen wat hij bedoelde.

'Ik weet dat je niet gelooft dat de Archivarissen echt bestaan of dat ik weet hoe ik ze kan vinden,' zei Matilda. 'Dat hoeft je niet nog een keer uit te leggen. Maar je kunt mij toch niet overtuigen. Twee mensen hebben afzonderlijk van elkaar tegen Oskar en mij gezegd dat de Archivarissen een soort schatkaarten gebruiken om je te laten weten waar ze zijn. En ik weet zeker dat ik zo'n kaart heb gekregen.'

'Je hebt geen kaart gekregen, lieve schat,' zei opa op vriendelijke toon. 'Je hebt een verzameling voorwerpen die volgens jou iets met elkaar te maken hebben omdat je zo graag wilt helpen. En we houden zielsveel van je, ook om die reden, maar het risico is te groot om die aanwijzingen zomaar op te volgen... Dat *gaat* ook niet. Ik bedoel, waar zouden we moeten beginnen?'

Matilda rolde met haar ogen. 'Bij de Library of Congress, natuurlijk. De nationale bibliotheek van de Verenigde Staten,' antwoordde ze alsof ze sprak tegen een klein kind dat niet had opgelet. 'Dat was de uitkomst van de eerste aanwijzing. Die had een code waardoor mama wist dat het iets in Amerika moest zijn.'

'Een postcode van vijf cijfers,' zei opa.

'Precies, een postcode van vijf cijfers. En er was ook nog een catalogusnummer, en jij zei zelf dat dat de functie heeft van een soort plattegrond die je naar de juiste plek brengt. Daardoor wist ik het zeker!'

'We kunnen niet helemaal naar Amerika vliegen op zoek naar een boek, Matilda,' zei opa. 'En wil je me dan nu even een paar minuten stilte gunnen zodat ik deze verkoopcijfers nog eens kan doornemen? Ga anders je moeder maar even zoeken. Goed zo.'

Een van de dingen die Matilda zo geweldig vond aan haar grootouders was dat ze haar bijna altijd behandelden als een volwaardige persoon die dingen begreep en voelde en die goede ideeën had. Waardoor het des te kwetsender was wanneer ze neerbuigend tegen haar deden, alsof ze domweg te jong was om te begrijpen waar

ze precies mee te maken hadden.

Ze stond op zonder nog iets te zeggen en liep weg om Beatrice te zoeken om *haar* over de schatkaart te vertellen, maar voordat ze bij de deur was, begon de telefoon te rinkelen.

‘Goedemorgen, Pages & Co,’ zei opa. ‘U spreekt met Archie... O, Seb, hallo! Is er nog nieuws? O... Echt...’ Hij keek op om te controleren of Matilda nog niet was verdwenen en stak een hand op om aan te geven dat ze moest wachten. ‘Ze is hier,’ zei hij in de hoorn, en meteen voelde Matilda een golf van angst door haar heen spoelen. Opa legde de hoorn te hard terug op de haak, liep naar Matilda toe en sleurde haar mee naar de deur die de boekwinkel verbond met het huis waarin de familie Pages woonde.

‘Wat doe je?’ vroeg ze terwijl ze zich uit zijn greep los probeerde te wurmen. ‘Opa, je doet me pijn!’

‘Het spijt me, Matilda,’ zei hij, ‘maar we moeten je verbergen. Nu meteen. Dat was Seb. De Underwoods zijn onderweg hiernaartoe en ze zijn op zoek naar jou.’

